

Sygn. akt I CSK 883/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa R. S.A. w W.
przeciwko "I." spółce jawnej w T., J. G., J. G.1 i A. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt VI ACa 1195/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od pozwanych - solidarnie - na rzecz strony powodowej
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opierają wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do kwestii możliwości zawarcia umowy leasingu w formie konkludentnej.

Stanowiska skarżących nie sposób jednak podzielić. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Apelacyjny wcale nie wynika, iż umowa leasingu między stronami nie została zawarta na piśmie. Sąd ustalił jedynie, że kopia dokumentu podpisana przez drugą stronę została dostarczona skarżącym w późniejszym terminie. Ponadto z niekwestionowanych ustaleń wynika, że strony podjęły się wykonania umowy. Kwestionowanie przez skarżących w tym przypadku skuteczności zawarcia umowy z powołaniem się na rzekome niedochowanie formy pisemnej należy uznać jedynie za polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.